

на тебе ще го кажа. Не ми е за онзи, за лаза, отъ него азъ ще се отърва. Мжчно ми е, че изиграхъ на времето батя, че оставихъ децата му да гладуватъ.

Ройдювица го слушаше съ разширени очи.

— Когато се помина бати, азъ показахъ крива смѣтка. Изкарахъ го борчлия. И нивитѣ, дето бѣхме ги купували двамасъ него, азъ казахъ, че сж само мои. Дѣлихме само туй, що бѣше татюво, а то колко е? Изядохъ хака на батювитѣ деца...

Той се замълча и се загледа предъ себе си.

— Азъ бѣхъ го забравилъ... отколе бѣше. А сега като влѣзе въ ума ми, вече не излиза. Все за туй мисля... Нѣмамъ мира... Не мога...

— Ами сега? — попита Ройдювица.

— Сега ще върна нивитѣ на децата. И паритѣ имъ, колкото имъ се падатъ, ще имъ ги върна. Готови пари нѣмамъ, ама малко по малко ще имъ се наплата.

Лицето на Ройдювица потъмнѣ. Тя бѣше тѣй слисана, че не знаеше какво да каже.

— Хайде сега остави ме! — каза Ройдюядосанъ. — Иди навънъ, остави ме!

Ройдювица знаеше, че не може да се отива срещу волята му и излѣзе. Отиде въ хае-тя, спрѣ се цѣла изтрѣпнала и се замисли. Ще направи ли Ройдю каквото каза? Толкозъ имотъ какъ ще го даде? Какво ще остане за